

Внучето — Нищо. Азъ... диря нѣщо. (Търси съ очи и намира единъ пѣнь). Ха... намѣрихъ... (Сѣда и почва да дѣлка).

Дѣдото — Ти пакъ почна да дѣлкашъ нѣщо. Че иди яжъ, или ела да ядемъ заедно.

Внучето — Не, не съмъ гладенъ, дѣдо. Работа имамъ.

Башата — Тончо! Тончо... ела татовото!

Внучето — Не ща, тате, яжте си... Менъ не ми се яде.

Синътъ — Че какъ тъй да не ти се яде! (Слиза и отива при него).
Какво правишъ тукъ, какво дѣлашъ?

Внучето — Гаванка.

Синътъ — Че защо ти е?

Внучето — За тебе, да ти сипвамъ, ядене кога остарѣешъ. (Мащехата чува отъ чардака).

Синътъ (се хваща за главата) — Сине! (Мълчание). Тате! (Пада на колѣне предъ стареца). Прости ми, тате... прости ми! (Взема гаванката отъ ржцетъ на баща си и я разбива на парчета о земята. (Пада на колѣне предъ него, цѣлува му ржцетъ и говори) Прости ми, тате! Прости!...

Свѣтославъ Камбуровъ-Фуренъ

НА НИВАТА

Тази утринъ още въ тъмно
станахъ отъ леглото
и, преди да се разсъмне,
бѣхъ вънъ отъ селото.

Съ татко рано азъ отидохъ
въ ширната ни нива,
та отъ малъкъ тамъ да видя
какъ се потъ пролива

надъ орало, надъ земята
черна, набраздена,
да погледамъ и нивята
съ хора оживени.

Съмна скоро, на небето
слънцето проблясна, —
сякашъ и на менъ въ сърдцето
стана свѣтло, ясно.

Радвахъ се и гледахъ татка
какъ земята пори
и въ почивката му кратка
две браздици сторихъ.

И познахъ, че сила, здраве
на човѣка трѣбватъ —
мишци жилави, корави,
трудъ и потъ — за хлѣба!

Ненчо Савовъ

Съ тая книжка изпращаме: папката, календара, програмата и
картинкитѣ: „Майка“, „Право по носа“ и „Дий кончета“!

Редакторъ: АЛЕКСАНДЪРЪ СПАСОВЪ, ул. „Раковски“ 187. Телефонъ 39-22.